

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců Mgr. Jiřího Čurdy a Mgr. Michaely Kudějové ve věci žalobce: **Karlovarské minerální vody, a. s.**, se sídlem Karlovy Vary, Horova 3, IČO: 14706725, zastoupeného JUDr. Hanou Heroldovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému: **Občanské sdružení spotřebitelů TEST**, se sídlem Praha 4, Nuselská 297/5, IČO: 45770760, zastoupenému JUDr. Martinem Sochořem, advokátem se sídlem Praha 7, Veletržní 926/10, o ochranu dobré pověsti právnické osoby a ochranu před nekalou soutěží, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. října 2012, č. j. 15 Cm 23/2010-205,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených výrocích II., VI. a VII. potvrzuje, ve výrocích I., III. a V. mění tak, že se zamítá žaloba o uložení povinnosti žalovanému uveřejnit tam uvedeným způsobem omluvu ve znění tam specifikovaném, včetně povinnosti doplnit tam autora (autory) článku, a o uložení povinnosti žalovanému zdržet se šíření článku „Opravdu víte, co pijete?“ v elektronické podobě v rozsahu tam vymezeném.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 11.850 Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení 7.600 Kč k rukám advokáta JUDr. Martina Sochora do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně ve výroku I. uložil žalovanému povinnost uveřejnit do sedmi dnů od právní moci rozsudku, na úvodní straně internetových stránek žalovaného na adrese www.dtest.cz a na třetí straně nejbližšího následujícího vydání měsíčníku TEST článek s nadpisem „Omluva k článku Opravdu víte, co pijete?, TEST vydání

10/2009“, provedený velkými tiskacími písmeny v černé barvě, tučným řezem písma typu Times New Roman o velikosti 45 bodů, a následujícím textem v černé barvě typu písma Times New Roman o velikosti 9 bodů: „Občanské sdružení spotřebitelů TEST, vydavatel spotřebitelského měsíčníku TEST, v němž byl v říjnu 2009 publikován článek s názvem „Opravdu víte, co pijete?“, se omlouvá společnosti Karlovarské minerální vody, a.s., za uvedení obsahu sodíku u balené vody Aquila Aqualinea symbolem plného černého trojúhelníku, označujícího vyšší hodnotu, když naměřená hodnota 19,73 mg/l je pod maximální hranicí 20 mg/l.“ s tím, že je povinen v závěru textu omluvy uvést, kdo byl autorem či autory článku a že žalovaný je povinen ponechat omluvu na internetových stránkách žalovaného www.dtest.cz po dobu 30 dnů od uveřejnění, ve výroku II. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zveřejnit omluvu ve formátu uvedeném ve výroku I. znění: „Omlouváme za zveřejnění nepravdivých a zavádějících informací o pramenité vodě Aquila Aqualinea, o tom, že Aquila Aqualinea obsahuje vysoké množství sodíku a dvě nedovolené cizorodé organické látky – benzo(ghi)perylene a chloroform. Omlouváme se za spekulativní a nepravdivé tvrzení o tom, že benzo(ghi)perylene se uvolňuje nebo může uvolňovat z obalového materiálu PET. Údaje uvedené v článku pocházejí z protokolů o výsledku laboratorních zkoušek Státního zdravotního ústavu a nejsou úplné. Podle podmínek tohoto ústavu však smí být protokol reprodukován pouze celý, jeho části pouze s písemným souhlasem vedoucího laboratoře.“, ve výroku III. přiznal žalobci oprávnění uveřejnit na náklady žalovaného znění omluvy uvedené ve výroku I. v pořadí České televize Černé ovce, ve výroku IV. nepřiznal žalobci oprávnění uveřejnit na náklady žalovaného omluvu v tisku, a to v Hradeckém deníku, Krkonošském deníku, Chrudimském deníku, Jičínském deníku, Náchodském deníku, Svitavském deníku, Orlickém deníku, Rychnovském deníku, Pardubickém deníku vydavatele Labe Press, v deníku Blesk a v Boleslavském deníku, ve výroku V. uložil žalovanému povinnost zdržet se šíření článku označeného názvem „Opravdu víte, co pijete?“ v elektronické podobě obsahující tvrzení o vodě žalobce Aquila Aqualinea v rozsahu použití černého plného trojúhelníku jako symbolu zvýšeného obsahu sodíku ve vodě Aquila Aqualinea, tvrzení, že Aquila Aqualinea porušila požadavek na nepřítomnost cizorodých organických látek benzo(ghi)perylene, tvrzení, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, ve výroku VI. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zdržet se šíření článku označeného názvem „Opravdu víte, co pijete?“ v elektronické podobě, pokud jde o tvrzení o vodě žalobce Aquila Aqualinea v rozsahu použití červeného zvýraznění hodnoty trihalomethanů a chloroformu ve vodě Aquila Aqualinea, tvrzení, že nelze vyloučit kontaminaci v souvislosti se zjištěním benzo(ghi)perylene, tvrzení, že odborníci za zdroj kontaminace označili lahve, pokud jsou vyráběny z recyklovaného materiálu PET a tvrzení, že může docházet k nepovolené úpravě výrobku Aquila – odželeznění a dále šíření článku označeného názvem „Opravdu víte, co pijete?“ v tištěné podobě, ve výroku VII. nepřiznal žalobci oprávnění uveřejnit na náklady žalovaného plné znění rozsudku jedenkrát v jednom celostátním deníku a ve výroku VIII. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Při svém rozhodování vyšel soud z tvrzení žalobce o tom, že jeho předmětem činnosti je zejména stáčení přírodní minerální vody a pitné vody do lahví a výroba nápojů s přísadou ovocných sirupů a šťáv a jedním z jeho výrobků je pramenitá voda Aquila Aqualinea (dále jen „Aquila“), že žalovaný je vydavatelem měsíčníku TEST, ve kterém publikuje výsledky testů, které v určitých sortimentních skupinách srovnávají jednotlivé, na trhu nabízené, výrobky, přičemž se žalovaný prezentuje jako nezávislý a odborný zdroj informací o výrobcích pro spotřebitele. Dále uvedl, že žalovaný v čísle 10/2009 měsíčníku TEST uveřejnil článek nazvaný „Opravdu více, co pijete?“, jímž podle žalobce závažným způsobem zasáhl

a poškodil dobrou pověst žalobce, neboť v jeho obsahu uvedl nepravdivá a zavádějící tvrzení o pramenité vodě Aquila, a to zejména nepravdivé údaje o obsahu některých látek, dále desinterpretoval a nepřipustně generalizoval výsledky blíže neoznačené analýzy týkající se výrobku Aquila, které jsou v rozporu s naměřenými údaji i objektivními chemickými a zdravotními poznatky o složení a kvalitě Aquily, dále zmatečně prezentoval základní údaje o hodnocených výrobcích a směřoval výrobky, které lze porovnávat pouze omezeně. Konkrétně žalovaný uvedl, že voda Aquila má zvýšený, resp. vysoký obsah sodíku (příčemž toto zvýraznil použitím značky trojúhelníku), ač naměřená hodnota měla být 19,73 mg/l a mezní hodnota stanovená vyhl. č. 275/2004 Sb. pro pramenité vody činí 100 mg/l. Nejedná se tedy ani o zvýšený, ani o vysoký obsah sodíku. Dále opakovaně uvedl, že voda Aquila obsahuje dvě nedovolené cizorodé organické látky – benzo(ghi)perylene a chloroform a údajně naměřené hodnoty polycyklických aromatických uhlovodíků, včetně hodnoty benzo(ghi)perylenu, červeně zvýraznil, přitom pro balené pramenité a kojenecké vody není žádný limit pro tyto látky stanoven. Žalobce dále uvedl, že v návaznosti na tato tvrzení žalovaného nechal provést analýzu vody Aquila v akreditované laboratoři ALS Laboratory Group, s.r.o., z níž vyplývá, že se v ní benzo(ghi)perylene ani chloroform ve zjiitelném množství vůbec nevyskytují. Pokud pak žalovaný dále v článku uvedl, že benzo(ghi)perylene se mohl uvolnit z obalového materiálu PET, jde podle žalobce o nepravdivé a spekulativní tvrzení. Žalovaný dále v článku červeně zvýraznil naměřené hodnoty chloroformu a trihalomethanů, přitom ve vyhl. č. 275/2004 Sb. není ve vztahu k chloroformu ani k trihalomethanům stanovena žádná limitní hodnota ani mez zjiitelnosti a údajně naměřená hodnota se pohybuje hluboko pod limitem stanoveným pro pitnou vodu. Rovněž další tvrzení žalovaného, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe, má žalobce za čistě spekulativní, s tím, že článek obsahuje řadu dalších, např. že může docházet k nepovolené úpravě výrobku Aquila – odželeznění. Žalobce v tom spatřuje neoprávněný zásah do své dobré pověsti s potenciálním závažným dopadem na podnikatelskou činnost žalobce, který je dán tím, že údaje o obsahu škodlivých látek v potravinách veřejnost obecně velmi vnímá a je pravděpodobné, že značnou část veřejnosti informace žalovaného odradí nejen od koupě přírodní minerální vody Aquila, nýbrž též od koupě jiných vod prodávaných žalobcem, zejména když komentáře publikované žalovaným byly přebírány jinými sdělovacími prostředky. Podle žalobce je navíc z obsahu článku evidentní, že motivem žalovaného bylo podpořit v reklamní boji pitnou kohoutkovou vodu před vodami balenými. V jednání žalovaného proto žalobce shledává i soutěžní záměr s tím, že jde o jednání zlehčující podnik a výrobky žalobce v očích veřejnosti, tedy jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže a způsobilé přivodit žalobci újmu v podobě odlivu zákazníků. Podle žalobce se tedy žalovaný dopustil vůči němu i jednání nekalé soutěže. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odůvodněním, že údaje o obsahu zjištěných látek jsou pravdivé a opírají se o analýzy, které byly v období mezi 18. 8. a 21. 9. 2009 provedeny Státním zdravotním ústavem a podle nichž ve vodě Aquila byly zjištěny látky benzo(ghi)perylene v množství 1,1 ng/l a chloroform (což je jiný název pro látku trichlormethan) v množství 0,4 µg/l. Pokud žalobce tvrdí, že podle laboratoře ALS Laboratory Group, s.r.o. se ve vodě Aquila benzo(ghi)perylene ani chloroform ve zjiitelném množství vůbec nevyskytují, pak žalovaný zdůraznil, že laboratoř pracovala s vyšší mezí stanovitelnosti látek, než laboratoř, jejíž výsledky zveřejnil žalovaný. Za podstatné považuje, že tyto cizorodé organické látky v balené přírodní vodě ve zjiitelném množství obsaženy být nesmí, ale žalovaný je zde našel. Co se týká obsahu sodíku ve vodě Aquila, pak je zjevné, že žalobce nerozporuje žalovaným zjištěný obsah 19,73 mg/l (který se blíží žalobcem na etiketě výrobku deklarované hodnotě 18 mg/l) a fakticky brojí pouze proti tomu, že článek konfrontoval jeho reklamní tvrzení „obsahuje pouze 0,002 % sodíku“ se skutečně naměřenými hodnotami u jiných značek vod výrobců, kteří tento údaj v reklamní kampani nezdůrazňují, ale v jejich vodách je přitom obsah sodíku daleko nižší. Žalovaný

namítl, že článek na žádném místě neuvádí, že by voda Aquila překračovala povolené limity obsahu sodíku, pouze oprávněně poukazuje na to, že je takový údaj v reklamě prezentován jako mimořádná vlastnost výrobku, ač tomu tak ve skutečnosti není. Podle žalovaného každý subjekt, který spotřebitele informuje zavádějícím způsobem, nese riziko, že na jeho metody bude veřejně poukázáno. Žalovaný pravdivě uvedl, že mezi posuzovanými vodami bylo nejvíce sodíku zjištěno u vody Prealpi a u vody Aquila a rovněž pravdivě uvedl, že se ve srovnání s jinými pramenitými vodami jedná o množství vysoké. Skutečnost, že jednou z možných příčin zjištění cizorodých organických látek ve vodě Aquila Aqualinea může být obalový materiál, nemá za spekulaci a poukázal přitom na tiskovou zprávu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 25. 3. 2010 ohledně přítomnosti toluenu a chloroformu a dalších nežádoucích látek v balené vodě Horský pramen, ve které se přímo uvádí, že zdrojem kontaminace byly použité obalové materiály, případně formy pro jejich výrobu. Žalovaný nikde neuvádí, že žalobce používá vadné obaly, pouze uvedl, že jednou z příčin kontaminace obaly mohly být. Pokud jde o komentáře obsažené v článku, ta mají podle žalovaného povahu hodnotících úsudků, opírají se o výsledky laboratorních zkoušek a nijak nevybočují z práva na svobodu slova zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, tedy nejsou způsobilé zasáhnout do práva na ochranu dobré pověsti žalobce. Pokud se pak žalobce domáhal uložení povinností zveřejnit zdroje informací a povinnost zveřejnit autory informací, takové nároky nemají podle žalovaného oporu ani v občanském ani v obchodním zákoníku. Ohledně tvrzené nekalosoutěžní povahy vytykaného jednání namítl žalovaný, že účastníci nejsou ve vztahu soutěžitelů pro jejich rozdílný předmět podnikání, přičemž případný odliv zákazníků žalobce v důsledku jednání žalovaného by se nijak nemohl odrazit v přílivu zákazníků žalovaného.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná, a to v části, v níž se žalobce domáhal poskytnutí zadosti učinění ve formě omluvy za označení údaje o obsahu sodíku ve vodě Aquila symbolem plného černého trojúhelníku, označujícího vyšší hodnotu, s tím, že je žalovaný povinen v závěru textu uvést, kdo byl autorem či autory článku, dále v části, v níž žalobce uplatnil nárok na zdržení se šíření předmětného článku v elektronické podobě v rozsahu označení údaje o obsahu sodíku ve vodě Aquila symbolem plného černého trojúhelníku jako symbolu zvýšeného obsahu této látky, tvrzení, že Aquila porušila požadavek na nepřítomnost cizorodých organických látek benzo(ghi)perylenu a tvrzení, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe. Důvodnou pak soud shledal žalobu i v části, v níž žalobce požadoval uveřejnění omluvy v pořadu České televize Černé ovce. Podle soudu prvního stupně nebyla prokázána oprávněnost použití černého plného trojúhelníku u údaje o obsahu sodíku a pokud jde o tvrzení, že Aquila porušila požadavek na nepřítomnost cizorodých organických látek benzo(ghi)perylenu a tvrzení, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe, nebyla prokázána jejich pravdivost. Uveřejněním těchto údajů proto žalovaný podle soudu prvního stupně zasáhl do dobré pověsti žalobce. Soud má za to, že pokud žalovaný označil hodnotu o obsahu sodíku ve vodě Aquila ve výši 19,73 mg/l symbolem černého trojúhelníku, jedná se o hodnotící soud žalovaného, kterým chce žalovaný vyjádřit svůj názor, že tato hodnota je příliš vysoká. S poukazem na právními předpisy stanovenou maximální hranici obsahu sodíku v pramenitých vodách (100 mg/l) se podle soudu tento hodnotící soud žalovaného nezakládá na pravdivé informaci a označení naměřené hodnoty látky výstražným symbolem černého trojúhelníku je nepřiměřenou veřejnou prezentací skutečnosti o obsahu této látky, které je způsobilé zasáhnout do dobré pověsti žalobce a jeho výrobku Aquila a způsobit újmu na dobrém jméně, spočívajícím ve vyvolání dojmu závadnosti výrobku Aquila a způsobit újmu v podobě odlivu zákazníků. Pokud jde o tvrzení, že voda Aquila porušila požadavek na nepřítomnost cizorodých organických látek

benzo(ghi)perleu, pak podle soudu z protokolu provedené laboratorní zkoušky Státním zdravotnickým ústavem vyplývá, že k provedení zkoušky na přítomnost benzo(ghi)perylenu neměla tato laboratoř akreditaci a dále to, že nejistota tohoto měření může být $\pm 20 \%$. Vzhledem k tomu, že zjištěná hodnota byla v protokolu uvedena ve výši $1,1 \mu\text{g/l}$, přičemž mez detekce byla dána hodnotou $0,5 \mu\text{g/l}$, a mez stanovitelnosti hodnotou $1,0 \mu\text{g/l}$, pak podle soudu při zohlednění výše uvedené nejistoty by byla naměřená hodnota pod mezí stanovitelnosti a na hranici meze detekce. Soud dále přihlédl k zjištěním z výpovědi svědkyně Ing. Jany Ježkové i z odborného vyjádření RNDr. Bořivoje Havlíka o tom, že benzo(ghi)perylen vzniká nedokonalým spalováním fosilních paliv, a tedy do podzemní vody se nemůže dostat. Dále přihlédl k tomu, že laboratorní přístroje navíc mohou vykazovat při použití citlivé metody určitý šum. S ohledem na všechny okolnosti proto dovodil, že pravdivost tvrzení o porušení požadavku na nepřítomnost cizorodých organických látek – benzo(ghi)perylenu nebyla prokázána. Zcela neprokázané pak podle soudu bylo tvrzení o tom, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe. Protože k prezentaci obsahu předmětného článku došlo (a tvrzení o vodě Aquila) v pořadu České televize Černé ovce, a to za přímé účasti žalovaného, resp. šéfredaktorky a redaktorky časopisu TEST, pak soud prvního stupně vyhověl požadavku žalobce na uveřejnění omluvy v tomto pořadu. Naopak pokud žalobce požadoval přiznat oprávnění uveřejnit rozsudek (v jednom celostátním deníku), tomu soud nevyhověl s poukazem na to, že žalobce neměl ve věci plný úspěch a tvrzené nekalosoutěžní jednání žalovaného nebylo prokázáno (§ 155 odst. 4 o.s.ř.). Stejně tak nedůvodný shledal požadavek na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy za tvrzení, že Aquila obsahuje vysoké množství sodíku a dvě nedovolené cizorodé látky – benzo(ghi)perylen a chloroform, za tvrzení, že benzo(ghi)perylen se uvolňuje nebo může uvolňovat z obalového materiálu PET a za skutečnost, že údaje uvedené v článku pocházejí z protokolů o výsledku laboratorních zkoušek Státního zdravotního ústavu a nejsou úplné, přesto, že dle podmínek tohoto ústavu smí být protokol reprodukován pouze celý a jeho části pouze s písemným souhlasem vedoucího laboratoře. Podle soudu by omluva byla nepřiměřeným zadostiučiněním, když bylo prokázáno, že uveřejněné množství obsahu sodíku odpovídá laboratornímu zjištění a že bylo toto množství v porovnání s ostatními zkoumanými výrobky detekováno jako jedno z nejvyšších a pokud jde o obsah nedovolených cizorodých látek, žalovaný prokázal, že převzal uvedené hodnoty z protokolu o výsledku laboratorních zkoušek Státního zdravotního ústavu, které žalovaný považoval za pravdivé. U tvrzení, že se benzo(ghi)perylen uvolňuje nebo může uvolňovat z obalového materiálu PET, prokázal žalovaný, že vycházel z tiskové zprávy Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 27. 4. 2010 nazvané „Zdroj kontaminace kojenecké vody Horský pramen byl odhalen“, v níž takový případ kontaminace vody cizorodými látkami byl popsán a žalovaný tak vycházel z premisy, že k podobnému případu mohlo dojít i v případě vody Aquila. Soud přihlédl i k tomu, že žalovaný prokázal, že mu byl udělen souhlas Státním zdravotním ústavem s reprodukováním částí protokolu o výsledcích laboratorních zkoušek. Rovněž nedůvodná je podle soudu žaloba v části, v níž se žalobce domáhal zdržení se šíření předmětného článku v elektronické podobě v části týkající se vody Aquila, a to v rozsahu použití červeného zvýraznění hodnoty trihalomethanů a chloroformu, tvrzení, že nelze vyloučit kontaminaci v souvislosti se zjištěním benzo(ghi)perylenu, tvrzení, že odborníci za zdroj kontaminace označili lahve, pokud jsou vyráběny z recyklovaného materiálu PET a tvrzení, že může docházet k nepovolené úpravě výrobku Aquila – odželeznění. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že bylo v řízení prokázáno, že uveřejnění množství obsahu hodnoty trihalomethanů a chloroformu ve vodě Aquila odpovídá laboratornímu zjištění, která provedl pro žalovaného Státní zdravotní ústav, jako akreditovaná laboratoř pro tuto zkoušku, přičemž pramenitá voda nemůže takovou látku obsahovat, vzhledem k tomu, že nesmí být chlorována ani dezinfikována. Zjištění přítomnosti této látky akreditovanou laboratoří tedy lze považovat

za znepokojující a opravňuje zvýraznění zjištěného množství. Dále bylo v řízení prokázáno, že benzo(ghi)perylen vzhledem ke svému původu nemůže být obsažen v podzemní vodě, pokud by však byla zjištěna jeho přítomnost, logicky by se mohl do této vody dostat pouze její kontaminací a byla prokázána pravdivost tvrzení žalovaného, že zdrojem kontaminace pramenité vody mohou být použité obaly. Rovněž bylo prokázáno, že při laboratorní zkoušce Státního zdravotního ústavu nebylo ve vodě Aquila zjištěno žádné množství železa, na etiketě výrobku však není uvedeno, že by docházelo k odželeznění vody. Žalobu soud zamítl i v části, v níž se žalobce domáhal zákazu šíření předmětného článku v tištěné podobě, a to s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že se žalovaný takového jednání dopouštěl. Pokud jde o posouzení uplatněných nároků z titulu ochrany před nekalou soutěží, uvedl soud prvního stupně s poukazem na § 44 odst. 1 obch. zák., že neshledal soutěžní vztah mezi žalobcem a žalovaným, vzhledem k tomu, že žalobce a žalovaný jsou podnikatelé v jiném segmentu trhu (žalobce výrobce balených vod a žalovaný vydavatele časopisu TEST), neshledal ani případnou soutěžní výhodu na straně žalovaného získanou uveřejněním negativních zjištění, týkajících se výrobku žalobce při provádění testů, s tím, že důsledkem odlivu zákazníků výrobců testovaných výrobků nemůže být podle soudu příliv odběratelů časopisu žalovaného. Proto z titulu ochrany proti nekalé soutěži neshledal žalobu důvodnou. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 2 o.s.ř. a jejich náhradu nepřiznal žádnému z účastníků řízení. V závěru odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že v písemném vyhotovení rozsudku současně postupem podle § 164 o.s.ř. opravil zjevnou nesprávnost uvedenou v protokolu o jednání ze dne 30. 10. 2012, kdy na konci výroku II. vyhlášeného rozsudku došlo při jeho zachycení v písemné podobě do protokolu o jednání k vynechání výrazu „se zamítá“.

Proti rozsudku se odvolali oba účastníci řízení. Žalobce se odvolal proti zamítavým výrokům II. , VI. a VII. a vzhledem k souvislosti výroků II. a III. i proti výroku III., co do zamítnutí povinnosti zveřejnit omluvu v pořadu Černé ovce v rozsahu požadované omluvy za tvrzení o přítomnosti cizorodých látek a za tvrzení o kontaminaci z obalového materiálu a nepovolené úpravě vody. Vytkl soudu prvního stupně, že jeho skutková zjištění jsou zmatečná a zmatečné a nekonzistentní jsou i jeho právní závěry o částečné nedůvodnosti omluvy. Žalobce považuje za nesprávný a v podstatě i neodůvodněný závěr soudu o tom, že mezi účastníky není soutěžní vztah. Úvaha soudu o tom, že tento vztah není dán proto, že zde není úměra mezi přínosem na straně žalovaného a ztrátou na straně žalobce, má za nesprávnou, podle žalobce takový vztah ani není rozhodný a žalobce ani netvrdil, že by jednání žalovaného bylo příčinou odlivu zákazníků. Za podstatné je třeba podle žalobce považovat soutěžní orientaci jednání, kterou spatřuje žalobce v tom, že žalovaný lépe „prodá“ článek obsahující „skandalizující“ tvrzení, než článek obsahující tvrzení seriózní. Za podstatné považuje žalobce to, že žalovaný jednal v souvislosti s šířením údajů o výrobku žalobce jako podnikatelský subjekt, jím vydávaný časopis prodává předplatitelům, kteří v testech uspěli a dále umožňuje zveřejňování svých článků nebo jejich částí třetími osobami, a to za úplatu, a za úplatu nabízí veřejnosti internetový přístup k výsledkům testů. Z textu vytýkaného článku je zřejmé, že jeho účelem bylo srovnání kvality vod balených a vod kohoutkových a záměrem byla mimo jiné korigovat reklamu balených vod, která údajně staví na nevědomosti veřejnosti. Z porovnání tabulek publikovaných časopisů s protokoly o výsledku měření pak vyplynulo, že v časopisu byly o vodě Aquila publikovány pouze některé vybrané údaje, žalovaný nepublikoval údaje o nejistotě měření, údaje o použité metodě ani údaj o tom, zda laboratoř je či není akreditována pro specifické měření přítomnosti určitého prvku. Laboratoř si přitom vyhradila možnost reprodukovat protokoly pouze celé a jejich částečnou reprodukci pouze s písemným souhlasem. Z dokazování pak vyplynulo, že vodárenské společnosti používají části nebo celý text vytýkaného článku na svých webových

stránkách jako reklamní materiál. Ze všech těchto okolností je třeba uzavřít, že jednání žalovaného je jednáním soutěžně orientovaným, je v rozporu s dobrými mravy a zjevně k újmě žalobce. Za nesprávný má žalobce závěr soudu o pravdivosti tvrzení o nedovolených cizorodých látkách a nedůvodnosti omluvy. Vytkl soudu, že nevzal v úvahu tvrzení žalobce, že publikovat závěry měření vycházející z jednoho měření je nekorektní a že žalovaný věc zcela nemístně generalizoval. V tomto směru zdůraznil žalobce význam výpovědi svědkyně Ing. Ježkové a vyjádření RNDr. Havlíka a má za to, že pravdivost tvrzení o přítomnosti nedovolených látek ve výrobku žalobce nebyla prokázána, neboť z jedné nahodilé analýzy, ze které vyplynuly hraniční hodnoty, nelze učinit konkrétní závěr. Pokud soud pravdivost tvrzení o možné kontaminaci vody z obalového materiálu opřel o zjištění, že byla takto kontaminována voda „Horský pramen“, tuto úvahu považuje žalobce za neadekvátní, žalobce nikdy tuto vodu nevyráběl, nemá kontrolu nad hygienickými a technickými postupy a správnou výrobní praxí při balení této vody, ani nad používanými obaly. Žalovaný neprokázal, že by v rozhodné době existoval jakýkoliv racionální základ pro tvrzení, že obaly, které žalobce užívá, mohou být zdrojem kontaminace. Žalobce uzavřel, že žalovaný uvedl v souvislosti s výrobkem Aquila tvrzení, která nemají přiměřený základ, prvoplánově budí dojem závadnosti výrobků, když v jednání žalovaného je patrná snaha uvést skandální poznatky o výrobku. Navrhl proto, aby odvolací soud změnil jím napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně a žalobě i v tomto rozsahu vyhověl.

Žalovaný se odvolal v rozsahu vyhovujících výroků I. , III., V. a souvisejícího výroku o nákladech řízení VIII., a to z důvodů, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Připomněl, že soud prvního stupně žalobě částečně vyhověl z titulu ochrany dobré pověsti žalobce. Pokud jde o vytýkaný grafický symbol černého trojúhelníku, toto označení podle žalovaného nemohlo být způsobilé zasáhnout do dobré pověsti žalobce, a to již proto, že podle vyjádření ředitele žalobce do jeho dobré pověsti nezasáhla ani zjištěná přítomnost bakterie *Escherichia coli* v roce 2011 v témže druhu balené vody. Uvedl dále, že v kontextu ostatních testovaných vod výrobek žalobce měl nejvyšší obsah sodíku, tvrzení, že z vod, které žalovaný testoval, se jedná o hodnotu bezkonkurenčně nejvyšší, je pravdivé a žalobce toto tvrzení ani nenapadal. Podle žalovaného žalobci pravděpodobně fakticky vadí, že žalovaný uvedl na pravou míru obsah jeho tehdy používaného reklamního tvrzení „pouze 0,002 % sodíku“, když ve skutečnosti se žalobcův výrobek této deklarované hodnotě sice blíží, nicméně obdobné výrobky ostatních výrobců obsahují sodíku ještě méně, aniž by výrobci tento údaj inzerovali jako pozitivní vlastnost výrobku. Žalovaný poukázal i na to, že v legendě k tabulce je pro vysvětlení uvedeno, že černý trojúhelník znamená zvýšený, či vysoký obsah dané látky. Pokud jde o povinnosti uvádět autora redakčního článku, tu podle žalovaného nelze ukládat soudním rozhodnutím, soudy k tomu nemají pravomoc ani podle tiskového zákona, o který se žaloba nadto ani neopírá. Absence uvedení autora konkrétního článku přitom podle žalovaného není způsobila do dobré pověsti žalobce zasáhnout. Žalovaný dále vznesl výhrady k přiznané formě omluvy s tím, že použití písma o velikosti 45 bodů pro nadpis a 9 bodů pro text omluvy je v reálné podobě graficky neúměrné ve vztahu k údajnému zásahu do dobré pověsti žalobce použitím symbolu černého trojúhelníku nepatrné velikosti. Pokud jde o přiznání oprávnění žalobci uveřejnit přiznané znění omluvy v pořadu České televize Černé ovce, to je podle žalovaného nevykonatelné, neboť v televizním pořadu nelze písemnou omluvu o velikosti 45 či 9 bodů odvysílat. Pokud jde o vyhovující zdržovací nárok, pak ve vztahu k symbolu černého trojúhelníku žalovaný odkázal na již uvedenou argumentaci, pokud jde o tvrzení o porušení požadavků na nepřítomnost benzo(ghi)perylenu, pak připomněl, že z laboratorních protokolů vyplývá, že zde tato látka zjištěna byla a toto tvrzení nemůže zvrátit ani výpověď svědkyně

Ing. Ježkové, která je zaměstnancem žalobce a která ani měření přítomna nebyla. Pokud jde o zdržení se tvrzení o tom, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe, pak pokud žalobce zpochybňuje možnost, že by zdrojem chloroformu byly podzemní vrty a tato látka byla přesto ve vodě nalezena, pak se chloroform do vody mohl dostat pouze nedodržením výrobní praxe, uvedení tohoto hodnotícího soudu podloženého laboratorním měřením bylo podle názoru žalovaného v daném případě zcela na místě. Žalovaný zdůraznil, že v řízení nebyl proveden žádný relevantní důkaz, kterým by mohla být vyvrácena správnost jím předloženého protokolu o měření. Má tedy za to, že do dobré pověsti žalobce žádným způsobem nezasáhl a navrhl, aby odvolací soud žalobu zamítl i v té části, v níž soud prvního stupně žalobě vyhověl.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného vyjádřil nesouhlas s námitkou, že nelze realizovat výrok, týkající se zveřejnění omluvy v pořadu České televize Černé ovce. Pokud jde o námitky stran požadavku na zveřejnění autorů předmětného článku, to považuje žalobce za významný prvek satisfakce, který osvětluje i věrohodnost údajů obsažených v článku s tím, že průměrný spotřebitel bude pokládat za věrohodnější údaje sepsané odborníkem nebo osobou, kterou lze za odborníka pokládat, než někým dalším. Dále poukázal na svědeckou výpověď Ing. Ježkové, jež zmínila vyhlášku o požadavcích na pitnou vodu, přičemž zadání testů objednaných žalovaným bylo namířeno jiným směrem než k analytické metodě a hodnoty tam požadované a publikované se požadavků vyhlášky nedrží.

Žalovaný k otázce soutěžního vztahu účastníků odkázal na obdobné rozhodnutí, týkající se vody Poděbradka, má za to, že soutěžní vztah dán není a nelze ho dovodit ani ze znění obchodních podmínek žalovaného. Nelze mu ani přičítat k tíži, že došlo k převzetí článku či v něm obsažených tabulek vodárenskými společnostmi. Má za to, že předmětný článek vychází z objektivních zjištění a ostatně, jak o tom svědčí i vyjádření předsedy představenstva žalobce, nebyl způsobilý přivodit žalobci jakoukoliv újmu.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o.s.ř. odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně, zopakoval přitom dokazování článkem z časopisu D-test 10/2009 s názvem „Opravdu víte, co pijete?“, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné, odvolání žalovaného důvodné naopak je.

Předmětem odvolacího řízení byl přezkum správnosti rozhodnutí soudu prvního stupně o nárocích uplatněných žalobcem z titulu ochrany dobré pověsti právnické osoby a ochrany před nekalou soutěží. Projevem zásahu do práv žalobce měly být konkrétní výroky žalovaného, uveřejněné v článku „Opravdu víte, co pijete?“, otištěném v periodiku TEST, jehož je žalovaný vydavatelem. Pokud jde o posouzení uplatněných nároků z titulu ochrany před nekalou soutěží, již zde lze uvést, že ani podle odvolacího soudu nelze vytýkané jednání posoudit jako jednání v hospodářské soutěži, což je ovšem jedna z podmínek (viz § 44 odst. 1 obch. zák.), jejichž kumulativní splnění kvalifikace konkrétního jednání jako jednání nekalosoutěžního vyžaduje. Již ze skutkových tvrzení totiž vyplývá, že vytýkané jednání žalovaného není jednáním v hospodářském nebo obchodním styku, účastníci nejsou přímými konkurenty na shodném nebo obdobném trhu, neboť žalovaný se hospodářské soutěže přímo neúčastní. Pokud soud prvního stupně označil i žalovaného za podnikatele, byť v jiném segmentu trhu než žalobce, jde o názor zcela pomíjející skutečnost, že žalovaný je neziskovou organizací (občanským sdružením), jejímž cílem není podnikání za účelem realizace zisku, ale ochrana zájmů jeho členů a zájmů spotřebitelů. Na druhou stranu sama skutečnost, že žalovaný není podnikatel, ještě neznamená, že jeho jednání nemůže být posouzeno jako jednání nekalosoutěžní, neboť podle ustálené judikatury je nutno pojem „jednání

v hospodářské soutěži“ vyložit v konkrétních případech nekalé soutěže podle konkrétních okolností a může jím být jakékoli jednání, které může mít jakýkoliv nepříznivý vliv na hospodářskou soutěž. Pro úvahu, zda jednání konkrétního subjektu je jednáním v hospodářské soutěži, není rozhodné, že jde o podnikatele, nýbrž to, zda šlo o jednání uskutečněné za účelem soutěžního záměru, a nikoliv záměru jiného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS, č. 5, r. 2004). Touto optikou měreno pak pro posouzení soutěžního vztahu je zcela irrelevantní, zda žalovaný „prodává“ či nikoli testy, ani to, zda výsledky testů balených vod a jejich komentář žalovaného použily vodárenské společnosti (přími konkurenti výrobců balených vod, tedy i žalobce). Rozhodné je, zda žalovaný při uveřejnění testů a jejich hodnocení byl veden soutěžním záměrem, jinými slovy, zda z vytýkaného jednání žalovaného lze dovodit snahu žalobce očernit. Takový způsob jednání žalovaného jednak žalobce ani netvrdil, nadto (jak uvedeno dále) při uveřejnění testů a jejich hodnocení do práv žalobce nikterak nezasáhl. Aniž by tak bylo nutné doplnit dokazování stran posouzení soutěžního vztahu mezi účastníky, odvolací soud se se závěrem soudu prvního stupně o tom, že z titulu ochrany před nekalou soutěží nejsou žalobcem uplatněné nároky důvodné, zcela ztotožňuje.

Pokud jde o posouzení žaloby z titulu ochrany před neoprávněným zásahem do dobré pověsti (§ 19b odst. 2 a 3 obč. zák.), i zde podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně k dispozici dostatek skutkových zjištění pro rozhodnutí ve sporu. Pokud odvolací soud částečně zopakoval dokazování, pak pro odchýlný právní názor ohledně způsobilosti grafického symbolu plného černého trojúhelníku u hodnoty obsahu sodíku ve vodě Aquila a tvrzení, že voda Aquila porušila požadavek na nepřítomnost cizorodých organických látek benzo(ghi)perlen a že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe, neoprávněně zasáhnout do dobré pověsti žalobce (jak o tom v podrobnostech dále). Podle názoru odvolacího soudu pak soud prvního stupně ze skutkových zjištění vyvodil odpovídající právní závěr o tom, že žalovaný do dobré pověsti žalobce svým jednáním nezasáhl, s výjimkou, kdy soud prvního stupně dospěl k opačnému závěru ohledně tvrzení žalovaného, jímž naměřenou hodnotu sodíku označil za zvýšenou, resp. vysokou a tvrzení, že voda Aquila porušila požadavek na nepřítomnost cizorodých organických látek benzo(ghi)perlenu a tvrzení, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe, jak o tom dále. S ohledem na povahu uplatněných nároků (žalobce uplatnil nároky na zdržení se vytýkaného jednání a nároky na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy) bylo úkolem soudu posoudit, zda došlo k neoprávněnému zásahu do dobré pověsti žalobce a zda v důsledku tohoto zásahu vznikla žalobci nemajetková újma. Pokud jde o dobrou pověst, je třeba uvést, že dobrá pověst právnické osoby patří k několika osobním právům, které jsou právnickým osobám přiznávány. V souladu s obecně uznávanou presumpcí poctivosti jednání subjektů práva se předpokládá rovněž, že právnická osoba má dobrou pověst do té doby, dokud není proveden úspěšně důkaz opaku. Protože takový důkaz opaku v řízení proveden nebyl, lze uzavřít, že žalobce dobrou pověst má. Dále bylo tedy třeba posoudit, zda konkrétním vytýkaným jednáním žalovaný neoprávněně do dobré pověsti žalobce zasáhl, jinými slovy, zda jeho jednání bylo objektivně způsobilé snížit vážnost žalobce. Úroveň vážnosti je přitom „měřena“ pohledem veřejnosti na konkrétní osobu, o jejíž vážnost se jedná. Je třeba připomenout, že právo na svobodu projevu a šíření informací patří mezi základní práva (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a zaručují právo každého vyjadřovat své názory a činit hodnotící soudy. Obecně pak platí, že má-li být svoboda projevu kritizující osoby omezena rozhodnutím soudu, musí být prokázáno, že kritika nebyla vyřčena v dobré víře nebo nešlo o „fair“ kritiku. Presumpcí dovolené kritiky je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli tvrzení faktů, jejichž pravdivost musí naopak prokazovat sám kritik –

obdobně viz Nález Ústavního soudu ČR IV. ÚS 23/05. Dále je třeba připomenout, že samotné uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkajícího se dobré pověsti právnické osoby, zakládá zpravidla neoprávněný zásah do této dobré pověsti, nicméně každé zveřejnění nepravdivého údaje nemusí automaticky znamenat takovýto zásah, ten je dán pouze tehdy, jestliže přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 32 Odo 1159/2004). Platí rovněž (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1551/2011), že pro posouzení zásahu do práv na dobrou pověst právnické osoby je nutné rozlišovat, zda má posuzovaný výrok povahu skutkového tvrzení či hodnotícího úsudku. Skutkové tvrzení se opírá o fakt, o objektivně existující realitu, která je zjistitelná pomocí dokazování; pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. V zásadě platí, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud není podána tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporovala právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Hodnotící soud naopak vyjadřuje subjektivní názor svého autora, který k danému faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí z hlediska správnosti a přijatelnosti, a to na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Hodnotící soud proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda je forma jeho veřejné prezentace přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tedy zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění dané osoby (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007). Konečně je nutno uvést, že z pohledu způsobilosti zásahu do dobré pověsti nelze zkoumat jednotlivé výroky v textu obsažené odděleně, ale je třeba je posuzovat právě v kontextu celého sdělení.

Předně je třeba uvést, že deklarace laboratorně zjištěných hodnot (tabulky s naměřenými hodnotami ukazatelů kvality testovaných vod a v nich přítomných látek) má povahu skutkových tvrzení. Jejich pravdivost byla v řízení prokázána – jak poukázal již soud prvního stupně, jde o zjištění laboratorních měření provedených Státním zdravotním ústavem, jehož výsledky se žalobci nepodařilo úspěšně zpochybnit. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku (str. 10 a 11). Pokud tedy žalobce vytýkal žalovanému uveřejnění tvrzení o přítomnosti benzo(ghi)perylenu a chloroformu ve vodě Aquila, jde o tvrzení pravdivé, tedy nezpůsobilé neoprávněně do dobré pověsti žalobce zasáhnout. Pokud pak žalobce vytýkal žalovanému, že naměřený obsah sodíku ve vodě Aquila 19,73 mg/l označil (za pomoci grafického symbolu plného černého trojúhelníku) jako zvýšený, resp. vysoký, že naměřené hodnoty polycyklických aromatických uhlovodíků, včetně hodnoty benzo(ghi)perylenu, a hodnoty chloroformu a trihalomethanů červeně zvýraznil, že dále v článku uvedl, že benzo(ghi)perylen se mohl uvolnit z obalového materiálu PET, že nález chloroformu může svědčit o nedodržení správné výrobní praxe a že absence železa ve vodě může být způsobena nepovolenou úpravou výrobku Aquila – odželezněním, pak napadl tvrzení, jež mají již povahu hodnotících úsudků, kdy si o naměřených hodnotách těchto látek žalovaný ve světle stanovených mezních hodnot těchto látek činí vlastní úsudek. Pravdivost hodnotících úsudků, jak uvedeno shora, posuzovat nelze. Je třeba zkoumat to, zda se úsudek zakládá na pravdivé informaci a zda je forma jeho prezentace přiměřená. Stran deklarace naměřené hodnoty sodíku je tak nerozhodné, že mezní hodnota stanovená vyhl. č. 275/2004 Sb. pro pramenité vody činí 100 mg/l, neboť z kontextu celého článku (a z výsledku měření ostatních srovnávaných vod) je zřejmé, že ve vodě Aquila bylo naměřeno druhé nejvyšší množství této látky, ač žalobce v etiketě tohoto výrobku vyzdvihuje jako vlastnost vody její nízký obsah sodíku, zatímco jiní výrobci testovaných balených vod tuto vlastnost nevyzdvihují, byť v jejich vodách byl zjištěn obsah sodíku ještě nižší. Stejně tak pokud žalovaný za možnou příčinu zjištěné přítomnosti benzo(ghi)perylenu ve vodě Aquila nabízí možnost uvolnění této látky z obalového materiálu PET, nejde o hodnotící úsudek bez

reálného základu, když bylo v řízení prokázáno, že taková kontaminace balené vody není vyloučena (pro posouzení povahy tohoto úsudku z pohledu žalobcem tvrzené spekulativnosti je přitom nerozhodné, zda důkaz o možnosti tohoto způsobu kontaminace balené vody předcházet uveřejnění vytýkaného tvrzení, nebo zda tato skutečnost vyšla najevo později). Rozhodné pak není ani to, zda následně provedenou analýzou vody Aquila laboratoří ALS Laboratory Group, s.r.o. byla či nebyla zjištěna přítomnost látek, které byly zjištěny při laboratorních testech, z nichž vycházel žalovaný. Lze shrnout, že všechny napadené hodnotící úsudky vychází z pravdivé informace (výsledku laboratorního měření) a ani ze způsobu jejich prezentace nelze dovodit, že by tato vybočila z přípustných mezí přiměřené kritiky a že by primárním cílem žalovaného bylo očernění výrobku žalobce.

Lze tak uzavřít, že vytýkané jednání žalovaného nelze kvalifikovat ani jako jednání nekalé soutěže, ani jako neoprávněný zásah do dobré pověsti žalobce. Žaloba o nárocích na zdržení se šíření sporných údajů, na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy a o nároku na přiznání práva uveřejnit rozsudek, tak není ani zčásti důvodná. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrocích (výroky II., IV. a VII.) podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, ve vyhovujících výrocích (výroky I., III. a V.) podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil tak, že i v tomto rozsahu se žaloba zamítá.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodl znovu (v souladu s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř.) o nákladech řízení před soudem prvního stupně. V souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. má zcela úspěšný žalovaný právo na plnou náhradu nákladů řízení. Výši náhrady nákladů řízení odvolací soud s ohledem na skutečnost, že dne 24. 4. 2013 byl vyhlášen a dne 7. 5. 2013 pod č. 116/2013 Sb. ve Sbírce zákonů publikován náález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/12 dne 17. 4. 2013, jímž byla zrušena vyhl. č. 484/2000 Sb., určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a přiznal žalovanému právo na náhradu odměny za šest a půl úkonu právní služby (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, účast na pěti jednáních soudu, přičemž na posledním došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí) po 1.500 Kč (tarifní hodnota určena podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu) a sedm režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení zcela úspěšnému žalovanému byla přiznána náhrada nákladů sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč, ze dvou úkonů právní služby (odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) po 1.500 Kč a dvou režijních náhrad po 300 Kč. Platební místo náhrady nákladů řízení je vždy určeno podle § 149 o.s.ř.

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 11. září 2013

Za správnost vyhotovení :
J. Majeríková

JUDr. Jiří Macek, v. r.
předseda senátu